

Zepezáner Jenő
(1947 – 2022)

Elvesztettünk egy embert, emléke azonban megmarad mindaddig, amíg van ki maga elé idézze arcvonásait, mozdulatait, felelevenítse beszélgetésfoszlányait, elmosolyodjon, ha maga előtt látja szája szögletéből, szeme sarkából fakadó huncut mosolyát. Tovább élnek az idő által sem eltörölhető tárgyi, vagy kulturális ujjlenyomatok, amelyeket hátrahagyott, és az utánunk következő nemzedékek is megtudhatják, hogy ki bújjik meg azok mögött, és a maguk rendjén továbbadhatják az utánuk következőknek.

Székelyudvarhely múzeuma, mely bár régi gyökerekkel rendelkezik az ő idejében érte el szakmai körökben is az elismertséget. Élve a mindenkori adott lehetőségekkel, harcolva a mindenkori szellemi kérekkötőkkel sikerült az általa vezetett intézményt szép és jó jelzőkkel illetetni, ahová szakemberek, muzeológusok, festő- és szobrászművészek, fényképészek, mindig szívesen jöttek, akár idegenből is, mert itt nyitott kapukra találtak, élvezhették a szellemi felfrissülést. Zepezáner Jenő megtett mindent, hogy az adott körülmények között a legtöbbet nyújthassa a múzeumbarátoknak, látogatóknak. Látott és láttatott, érzett és éreztetett, alkotott és alkottatott, ismert és elismertette. Ha kellett, vitatkozott, ha kellett, ellenszegült, ha meg nem lehetett, akkor kiutakat keresett – és mindezt a múzeum érdekében.

Olyan kritikus alkat volt, aki hangot tudott adni nemtetszésének és meg tudta védeni saját álláspontját, olyan időkben is, amikor az nem mindig volt „ildomos”. Az általa vezetett múzeum Székelyföld rangos és elismert intézményévé vált. Tudta azt gyarapítani, fejleszteni. Abban az időben, amikor a vándorkiállítás még nem volt gyakorlat, kiállításainak híre vándorolt akár határon túlra is. Szeretett és értett fényképezni. Szeretett kutatni, gondolatait írásba foglalni, közkinccsé tenni, s másokat is erre buzdítani. Szeretett mindig valami újjal előrukkolni. Új kutatási témával, kiállítással, vidéki múzeumi kiállítóhelyek (emlékszobák, tájházak) felkarolásával, konferenciával, alkotótáborral, kulturális intézmények közötti együttműködésekkel, múzeumi, alapítványi kiadványokkal, folyóirattal.

Fontosnak tartotta és felkarolta az Erdélyi Magyar Restaurátorok Továbbképző Konferenciája, majd az Erdélyi Magyar Restaurátor Füzetek megalapítását, és munkássága során mindvégig támogatta és pályázatokkal segítette azok életben tartását. Igazgatása alatt került berendezésre a múzeum restaurátorműhelye, melyben a Magyar Képzőművészeti Egyetem hallgatói restaurálási gyakorlatok keretében számos alkalommal dolgozhattak saját okulásuk és a múzeum tárgyai védelmének érdekében.

A munka szeretete, a kultúramentés iránti elkötelezettsége, az ismeretterjesztés, a helytörténet fontosságának felismerése, a kutatás(ok) szorgalmazása, a helyszeretet – ezek voltak az ő aduásai. Ezek alkotják a mi Zepeczaner Jenő képünket.

Róth András Lajos

Tartalomjegyzék

In memoriam Zepezáni Jenő	5
<i>In memoriam Jenő Zepezáni</i>	101
Nemes Erika Tímea	A gelencei Szent Imre templom falképeinek festéstechnikája 9
	<i>Tehnica picturală a frescelor bisericii Sf. Emeric din Ghelinița</i> 103
Ziegler Ágnes	A brassói Fekete templom miseruha-gyűjteménye. Jelentőség. Megőrzés. Kutatás 27
	<i>Colecția de veșminte a Bisericii Negre din Brașov.</i> <i>Semnificație. Conservare. Cercetare</i> 115
Madarász Andrea	A fagyasztva szárítás elmélete és gyakorlati tapasztalatok vízzel telítődött fatárgyak konzerválása esetén 35
	<i>Teoria uscării prin congelare și aplicații practice</i> <i>la conservarea obiectelor din lemn saturate cu apă</i> 121
Sipos Tamás	Egy 18. századi női nyereg restaurálása 49
	<i>Restaurarea unei șei de damă din secolul al XVIII-lea</i> 133
Pap Zoltán	A gyergyószentmiklósi Szent Miklós templom Kolonics orgonájának helyreállítása, restaurálása 75
	<i>Reconstrucția și restaurarea orgii Kolonics a bisericii</i> <i>Sfântul Nicolae din Gheorgheni</i> 151
Kovács Levente Zsolt	Homoródalmási kamarásasztal restaurálása 81
	<i>Restaurarea unei mese din Merești</i> 155
In memoriam Jenő Zepezáni	171
Abstracts	171